

FRIIDROTTENS STORA

— GRABBAR & TJEJER —

Årets fadderstipendiater
Victor Petersson
och Bianca Salming

Obs! Årsmötet är flyttat! se sidan 17

Friidrottens Stora Grabbar & Tjejer

Föreningen består för närvarande av 354 medlemmar, varav 148 kvinnliga och 206 manliga medlemmar. Dessutom 88 Stödjande medlemmar.

Syftet med föreningen är att vara forum för kontakt och gemenskap efter avslutad idrottskarriär. Vi vill även uppmuntra framtida Stora genom våra ”fadderstipendier”, samt via Föreningen för friidrottens främjande, FFF, förmedla stipendium till framgångsrika tränare inom medel/långdistans.

Vi är mycket tacksamma för kompletteringar av hemsidan i form av bilder och/eller text. Skickas till lisafson50@gmail.com.

Betala medlemsavgiften genom att sätta in 150 kr (250 kr för att få papperstidning) alternativt 350 kr för stödjande på plusgiro 250478-5 eller swish 123 362 44 00

Styrelsen:

Ordförande:	Rajne Söderberg	0705-935982	rajne@telia.com
Sekreterare:	Anne-Marie Nenzell	0734-262576	amgustafsdotter@gmail.com
Kassör:	Åke Nilsson	0705-485610	k.ake.nilsson@gmail.com
Redaktör:	Elisabeth Fredriksson	0701-759070	lisafson50@gmail.com
Ledamot:	Leif Librand	0737-070735	leif.librand@gmail.com
Ledamot:	Torsten Torstensson	0725-301416	torsten.karin@gmail.com
Ledamot:	Åke Svenson	0705-459686	ake.svenson53@gmail.com
Revisor:	Krister Clerselius	0708-107133	krister@clerselius.se
Rev.suppleant:	Stig Pettersson	0705-398132	stig.pettersson@kph.se
Valberedning:	Bengt Göran Fernström	08-7117873	bg.fernstrom@bredband.net
Valberedning:	Eva Gustafsson	0730-324090	egusta@home.se

Omslagsfoto: Årets fadderstipendiater Bianca Salming och Wictor Petersson.

Ansvarig utgivare: Rajne Söderberg

Redaktör: Elisabeth Fredriksson

Redaktionsråd: Anne-Marie Nenzell och Bertil Wistam

Tryck: Silanders, Göteborg, 2020

Foto: Decabild om inte annat anges

Ordförande har ordet

Knappt hade vi hunnit njuta av inomhussäsongen och uppvisningen av vår fadderstipendiat från 2016 Armand Duplantis, som genom dubbla världsrekord fick alla att hoppas på en fantastisk friidrottssäsong med OS-framgångar som kulmen, förrän nyheten om en virussjukdom spred sig över världen.

2020 blir ett år som man kommer att minnas och tala om länge. Ett år som har vänt hela världen, och då även friidrotten, upp och ner! Covid-19 pandemin har, förutom tagit många liv, även krossat många drömmar inklusive våra aktivas och alla sportintresseradades dröm om ett OS i år. Föga anade jag detta när jag inledde ledaren i december-tidningen med "Det går bra nu" och att inleda denna upplagas ledare med "Det går inte alls bra nu" var frestande.

I dagarna har beskedet kommit att tävlingsfriidrotten kan återupptas, dock med tillägget "småskaligt, regionalt och ansvarsfullt", och det innebär att många frustration nu kan lättas en aning men förstås fortfarande osäkert hur tävlingssäsongen kommer att bli. Tävlingskalendern har ändrats flera gånger om och planeringen för de aktiva och arrangörer har satts på hårda prov. En stympad Diamond League säsong är fortfarande möjlig och förhoppningsvis kan många tävlingar bli av men antagligen för tomma läktare.

Innovativt genomförde vår norska vänner ett Impossible Games i Oslo som en annorlunda start på tävlandet och förhoppningsvis blir det fler under året. SM kan möjligen genomföras i Uppsala men då utan publik vilket medför att vår sedvanliga träff och golfturnering under SM-dagarna ställs in och även medför att årsmötet blir omöjligt att genomföra som brukligt. Det blir nu i stället 17 september på Stockholms Stadion, som ni kan läsa längre fram i tidningen, och jag hoppas att det ändå kan bli bra uppslutning

Vi kan ju vara glada att 90-års jubileet ändrades till 2021, och då i samband med Finnkampen, men vad vi fått ta del av så är det fortfarande inte bestämt om den blir i Göteborg eller Stockholm. Vi får återkomma med besked om detta när värl-

den har hämtat sig från pandemin och folk törs göra framtidsplaner igen.

Jag fortsätter att uppmana er att stödja verksamheten genom att betala den frivilliga medlemsavgiften. Det är vår enda inkomstkälla och gör det möjligt att fortsätta dela ut stipendier och driva våra träffar. Sätt in 150 kr (250 kr för att få papperstidning) alternativt 350 kr för stödjande på plusgiro 250478-5 eller swish 123 362 44 00, om ni inte redan gjort så. Glöm inte att ange namn och mailadress!

Önskar er alla en härlig sommar, även fast den kanske inte blir som planerat.

Vår förste femmetersman fyller 75 år

John-Erik Blomqvist, även kallad "Blomman", fyllde 75 år i maj. Han föddes i Skruv, utanför Lessebo, och var först i Sverige över fem meter i stavhopp.

Han började sin tävlingskarriär för Nybro IF. Sedan blev det Kalmar SK och sista klubben blev Malmö AI.

Han började sin karriär som lovande junior och tog guld i stav vid junior-EM 1964.

På SM i friidrott i Skövde 1967, tog han guld och blev den förste man i Sverige att hoppa över fem meter då han klarade 5,01.

John-Erik använde den nya glasfiberstaven. Katapultkraften i glasfiberstaven utvecklade stavhoppningen och det krävdes mer snabbhet, bättre teknik och starkare armar.

1967 slog John-Erik även Hans Lagerqvists svenska rekord i stav från tidigare samma år. Året efter i mars förbättrade han sitt rekord till 5,03 i Los Angeles. Han fick behålla rekordet till juni då Kjell Isaksson övertog det och behöll det (han hoppade 5,05).

John-Erik deltog i OS 1968 i Mexico City. Blomman tillhörde "världens bästa stavlandslag". Vid EM 1971 i Helsingfors kom han sexa på 5,10, där Kjell Isaksson var tvåa och Hans Lagerqvist hamnade på fjärde plats.

Hans personliga rekord är 5,28 i stav och 15,11 i tresteg.

Blomqvist blev skånsk mästare i stavhopp 1967, 1969–70. Han deltog i 27 landskamper.

Under sin idrottskarriär läste han till tandläkare och det blev hans karriär när staven och spikskorna hamnat på hyllan.

Elisabeth Fredriksson

Fadderstipendiater 2020

Sedan 1968 har Friidrottens Stora Grabbar & Tjejer varje år delat ut sitt sk Fadderstipendium till en lovande pojke och flicka. I takt med att våra förvaltade fonder ökat i värde har summorna ökat, i år delar vi ut 10.000:- per stipendium.

Årets stipendiater är mångkamperskan Bianca Salming och kulstötaren Wictor Petersson, som båda hunnit en bra bit på väg mot Friidrottens stora.

Vi har intervjuat dem om deras idrottstillvaro och målsättningar och här är detta:

Wictor började träna friidrott i MAI i femton-årsåldern, och han är stolt över att vara medlem i Sveriges bästa klubb. Tidigt stor och stark var det naturligtvis kast som blev aktuellt. Wictor fick tidigt kontakt med Staffan Jönsson, fd 60-m kastare i diskus, och det samarbetet är Wictor väldigt nöjd med. Han satsar fn på heltid på sin idrott, beslut om studier eller yrkeskarriär ligger en bit bort. Wictor gjorde stora framsteg 2019 och har under inomhussäsongen 2020 ytterligare flytta fram sin position. Med 21.15 är han nionde man på världslistan. Han är 193 cm lång och väger fn 128 kg, så måtten finns för ännu större bragder.

Bianca är medlem i Turebergs IF och trivs väldigt bra där. Hon har bestämt sig för att satsa på mångkamp, höjdhoppet får bli en stark bonusgren i sammanhanget. Bianca är ambitiös även utanför idrotten, hon pluggar fn upp sina studentbetyg för kommande studier och jobbar deltid på ett produktionsbolag inom media, men fokus ligger på mångkampande. Hon har höga mål, det kort-siktiga är att förbättra sig på bred front, men med något större insats på att förbättra snabbheten. Detta bör ge omkring 6.200 poäng, om det nu blir några tävlingar detta år. På sikt ser hon 6.500 poäng som fullt realistiskt. Vi håller tummarna för detta och önskar lycka till!

"Att jag kom med i Hellas blev min stora lycka"

Intervju med före ordförande Berra Wistam

Vår före ordförande Berra Wistam fyller 80 år nu i sommar.

Det är 15 år sedan Berra tog över efter en annan mästare på långa häcken: Rune Larsson, bronsmedaljör vid OS 1948 och bragdmedaljör.

Bakgrunden var enkel berättar Berra: Erik Ahldén hade satt klorna i honom - och det vid flera tillfällen.

Övertalning som fick honom tänka till kom från föreningens mångårige kassör, Lennart Jonsson, under en bilresa från Vålådalen. Avgörandet kom en vårdag när Rune själv ringde upp.

- Det svåra med Rune var att när han sa någonting var det med en sådan tyngd att det var svårt att tacka nej, säger Berra.

- När jag sa okey blev jag överraskad av att det innebar att jag skulle ta över på en gång. Jag trodde att det låg längre fram i tiden.

Så kom det sig att Berra 2005 tog över stafett-pinnen, förlåt, ordförandeklubban efter Runes 39-åriga gärning som föreningens ordförande. Rune fick till det vid själva överlämningen av ordförandeskapet: En icke försumbar merit hos den nyvalde ordföranden var hans karriär som häcklöpare på 400 meter.

Berra tog över Runes kartotek med information om alla stora grabbar, som han uppdaterade och lade upp på en ny hemsida.

- Runes information är i princip den som finns på vår uppdaterade hemsida för föreningen Friidrottens Stora.

Berra med en fil kand i historia har en blick för att föreningen står för viktig idrottshistoria.

Nu hoppas han att Erik Wiggers bok om SM och landskampernas historia ska bidra till fördjupade kunskaper.

- Jag ser hemsidan som en historiebok, men tänk så lite vi vet om medlemmarna. De är snart 600 och vår jubileumsbok över föreningens första 75 år berättade bara om 90 av dem.

Berra var redaktör för den snygga jubileumsboken "Stora Grabbarna 75 år" som utgavs 2008.

Berra minns att hans redigering fick kritik, närmare bestämt att inte samtliga svenska medaljörer från EM 1946 i Oslo finns med.

- Det kan jag förstå, men det gjorde jag med en klar avsikt. Alla länder var krigsskadade i ett Europa som låg i spillror. Det var bara för oss svenskar att ta för sig av medaljerna.

Hans egen idrottshistoria startade med fotboll i Enskede IK. Men talangen var inte stor så han sökte andra jaktmarker.

- Att jag kom med i Hellas var min lycka. Tänk att alla ledare var på plats när vi tränade på Enskede IP. Alla ställde upp ideellt och det blev en sådan sammanhållning, säger han.

Han var 17 år när gav sig i kast med friidrotten. Han minns när Lennart Jonsson ledde träningarna och den enorma träningsvärk han fick.

Det stora lyftet kom när Berra gjorde lumpen och efter ett år av allsidig träning på Lillsveds gymnastikfolkhögskola.

- Jag hade fått kroppskafter, minns han.

Och resultaten kom. När han som 21-åring för första gången sprang 400 meter gick han under 50 sekunder.

Åren i Hellas är många och meriterna likaså, inte minst i stafett. Berra tog 21 SM-medaljer framför allt i stafett. Alla för Hellas, bl a tillsammans med vännen Bengt- Göran Fernström som tidigt blev den stora Sverigestjärnan och förebilden.

- Det var jättekul med stafett.

Ett stafettdrama att minnas var när Hellas slog svenskt rekord på 4x400 meter med 3.11.0 år 1972 - och ändå bara kom tvåa efter Västerås IK. Sista sträckan blev en rysare. Hellas hade satt in ett okänt kort på sista sträckan, en ung sprinter, Dimitri Grama. Han gjorde sitt allra första 400 meterslopp och ställdes mot dåvarande svenska rekordhållaren Eric Carlgren. Tiden Grama klockades för var 46.0 (!).

- Det var nära att Grama slog Carlgren, minns Berra.

Förutom de 8 som sprang på 47- 47,6 vid den här SM-stafetten fanns det ytterligare 5-6 löpare i Sverige som sprang 400 m slätt på de här tiderna, minns Berra.

- Det var bättre standard på 400 meter då än

idag. Traditionen på 400 meter är sorgligt nog död.

På frågan om varför svarar Berra att det nog handlar om rädsla för mjölksyra.

- Grogund för bättring finns. Sverige har just nu många bra sprinters som skulle kunna bli riktigt bra på 400-800 meter. Ett exempel på det är Wissman, fortsätter Berra.

- Det som avgör potentialen för och vilken distans en löpare ska satsa på är maxtider på 100-200 meter.

Ett bra exempel på det är Andreas Almgrens satsning på 1500 meter i stället för 800 för att kunna hävda sig internationellt.

Berra gjorde sin sista landskamp, av 25, på 400 meter häck när han var 36 år. Han slog förresten då den 18-åriga Christer Gullstrand.

Vid den tiden var Berra både aktiv, tränare och ledare på förbunds nivå bl a för juniorlandslaget.

- Det var lite speciellt med att var ledare för de aktiva som gärna ville slå mig på tävlingsbanan. Berra blev på 80-talet ledare för damsprint tillsammans med Kenth Olsson. De tränar-erfarenheterna och inte minst förmånen, som Berra uttrycker det, att träna Thomas Nyberg gör att han har en filosofi som många brukar studsa för:

- Det är de aktiva som gör tränarna, inte tvärtom.

Han tror att Thomas Nyberg, som fö tävlade för Mälarhöjden, skulle ha kunnat vara först i Sverige under 48 sekunder om inte en envis ryggskada stoppat honom strax före avfärd mot OS i Seoul 1988. Nyberg gjorde 49,03 som bäst på långa häcken.

Berra hade också några inspirerande år som ungdomsledare och tränare. Hans barn hade kommit upp i åldrarna för dåvarande Buster Cup. Tillsammans med Bengt-Göran Fernström och döttrar Maria och Helena drog de igång tävlingar.

Nu tränar Berra ett barnbarn med "rejäl talang" plus några andra ungdomar på Bosön - men tror inte att den träningen kan leda till en fortsatt satsning på elitnivå.

- Klubbar behövs för att ungdomar ska få ett sammanhang och gemenskap. Våra gamla klubbar är egentligen förvaltare av en över 100 år gammal tradition då ledare var stolta över att göra nytta genom att ställa upp och på sin fritid driva och leda idrottsföreningar. Den inställningen är i utdöende.

En merit Berra var okunnig om tills han mötte en amerikan som var kalenderbitare på ett flyg från Los Angeles: Berra var världsrekordhållare för 40 åringar med 54,12 på 400 m häck.

-Jag såg hur mitt värde steg i hans ögon, skratrar Berra.

Anne-Marie Nenzell

Berra vid SM-golfen 2018.

Foto: Privat

"Den sitter i björka"

Till minne av Knut "Favör Fredrik" Fredriksson

Knut "Favör Fredrik" Fredriksson var förste svensk att kasta över 80 meter i spjut. Det var redan 1958, när han 8 juli slungade sitt redskap 80,85 på Stockholms Stadion. Tidigare under året hade han vid två tillfällen kastat över 79 meter hemma i Dalsland. Rekordet förbättrades senare under 1958 till 81,63.

Det var i Gävle 26 juli och hans sista rekord kom året därpå, då han en ljummen sommarkväll – 2 juli – på Nya Ullevi i Göteborg nådde hela 82,96! I den tävlingen mötte han – och utklassade – såväl världsrekordhållaren Al Cantello från USA som regerande olympiamästaren från Norge, Egil Danielsen. Spjutet han använde i rekordkastet lånade han av Cantello!

Av ansedda facktidskriften Track & Field News rankades Knut som trea i världen 1959. Han

återfanns vid fyra tillfällen på T&FN:s världsranking: 1954/10, 1958/5, 1959/3 och 1960/10.

Vid OS i Rom var han den ende av finalisterna som i de svåra väderförhållandena lyckades prestera två kast över 78 meter – men stannade likväl på sjätte plats, blott 24 cm från brons. Sin sista spjuttävling gjorde Knut i augusti 1962.

Hemma på gården i Bengtsfors hade han en egen spjutbana, där han tränade. Kanske man skall kalla det en äng och ungefär 80 meter från utkastet stod en björk. Då och då fick han besök av rikstränaren Gunnar Carlsson. En försommar när säsongens första landskamp stod för dörren hade Knut dröjt med årsdebuten till följd av någon skavank. Gunnar ringde och frågade hur det var med formen. Knut svarade att han skulle

gå ut och prova. Någon timme senare ringde Knut tillbaka till Gunnar.

- Den sitter i björka!

Det var besked nog för Gunnar, som visste var björken var belägen!

Knut återfanns givetvis i landslaget. Det blev ofta seger i Finnkampens mest prestigefyllda gren: 1954, 1956, 1959 och 1960! Under perioden 1952-1962 vann han 4 Svenska Mästerskap (1954, 1958, 1959 och 1960) och därutöver 1 silver och 1 brons. Som junior blev han 1949 trea på JSM och året därpå silvermedaljör.

Han noterade svenskt rekord vid fem tillfällen, det första i Finnkampen 1954 på Olympiastadion i Helsingfors då han nådde 76,74. Rekordsommaren 1958 blev det tre rekordförbättringar, 79,63, 80,85 och 81,63. Året därpå kom alltså det femte rekordet, 82,96, som det berättats om ovan.

Knut representerade Gustavsfors IF fram till och med 1949, IK Favör 1950-1958 och IF Göta 1959-1962.

Knut föddes 3 mars 1930 och gick bort 19 maj 2019.

En månad senare, den 20 juni, begravdes han i Ärtemarks kyrka, som ligger strax utanför Bengtsfors.

Tack Knut för allt Du gav svensk friidrott i allmänhet och den vackraste av grenar i synnerhet! Vi hedrar hans minne – och kom ihåg repliken! När en svensk spjutkastare är i form så säger han/hon: Den sitter i björka!

Anders Borgström

Johnny Kroon 60 år

Det var på hösten 1970 som 10-åriga Johnny Kroon blev introducerad till friidrotten. Pappa Sven höll på med fotboll vid den tiden och hans tränare Bertil Ljungkvist (som var f.d. 800m-löpare) tyckte Sven behövde lite löpträning och rekommenderade honom att kontakta Heleneholms IF för detta ändamål. Sven var dock måttligt intresserad av löpträning men tyckte att sonen Johnny var bra på löpning så han fick börja med friidrottsträning i stället.

Det visade sig att lilla Johnny hade utpräglad talang för långlöpning och gjorde snabba framsteg i Heleneholms utmärkta ungdomsgrupp under överinseende av tränarna Arne Andersson och Magnus Månsson.

Redan efter ett år som 11-åring gjorde Johnny 2.58 på 1000m och slog sedan världsrekord för 12-åringar på 1500m med 4:34.6! Under tonåren hade han en sen utveckling och det dröjde till 17 års ålder innan han åter blev bäst i Sverige i sin åldersklass. Blev sedan svensk juniormästare som 18-åring och segrare i Stora SM som 19-åring!

Därefter blev dock utvecklingen som senior i Heleneholms IF trögare då han fick träna mycket själv men han satte ändå svenskt rekord 1985 på Bislett i Oslo med 3:36.49. Som 26-åring bytte han sedan klubb till Malmö AI och fick bättre sparring bland sina träningskamrater.

”Jag ångrar nu att jag inte bytte klubb tidigare, säger Johnny, det hade nog gjort att jag hade fortsatt min utveckling i stället för den stagnation som jag upplevde de första senioråren”.

Under hela karriären har Johnny kämpat mot ett handikapp - gräsallergin satt många gånger stopp för toppresultat men dubbelseger på 800 och 1500 i Finnkampen -84, -85 och -86 samt 7:e placering på EM -86 är några meriter som Johnny är stolt över och speciellt EM-resultatet är det som han värderar högst i karriären. Han var också finalist på Inomhus-EM -85 och -87 men ”innetävling var inte min grej, det passade inte mitt löpsteg”, fortsätter Johnny.

Som chef för DN Galan minns jag många episoder med Johnny. T.ex. vid galan 1987 (då en viss Sjöberg gjorde tävlingen minnesvärd) hade vi planerat ett nytt svenskt rekord och lagt upp startfältet så det skulle passa Johnny. Han var i storform men vaknade tävlingsdagen med lätt sjukdomskänsla.

”Kanske det var gräsallergin igen, säger Johnny, men jag ville inte missa chansen till mitt livs lopp och startade i alla fall”. Men han beskriver det som om ”motorn skar” i det loppet och kunde inte göra sig själv rättvisa.

”Efter det loppet var det som om jag inte hade någon kraft kvar i löpningen”, fortsätter Johnny, och åren därpå blev något av en plåga att genomföra.

”Trots allt är jag nöjd men min friidrottskarriär, men det hade varit roligt att ha varit med på ett OS, något som jag inte lyckades med”, säger Johnny. Uttagningsprinciperna tycker han var tveksamma då han fick jaga kvalresultat hela tiden, vilket inte var helt lätt på distansen 1500m där loppets karaktär inte alltid går ut på bra resultat utan att segra, något som SOK inte prioriterade. VM 1983 i Helsingfors missade han också då han under den perioden hade svårt med träningen i ensamhet i Heleneholms IF.

Pappa Sven Kroon har varit ett fantastiskt stöd för Johnny, dels som tränare och dels mentor/manager. Men även civilt då han var elektriker och hade egen el-firma som Johnny kunde börja som lärling i efter han själv blev utbildad elektriker. Detta innebar ju också att arbetet inte behövde ”inkräkta”(!) på friidrotten för mycket.

Några år efter friidrottskarriären startade sedan Johnny sin egen firma Elektro Kroon och driver den firman med stor framgång ännu och har 30-35 anställda.

Friidrotten har även varit stor del i Johnnys familjeliv då han träffade sin hustru Annika (född Lorentzon och Friidrottens Stora nr 396 med 100m häck som specialgren) under en landskamp

i Karlstad 1982. De har tillsammans tre barn Simon, född -93, som spelar allsvensk fotboll i Östersund, Wilma -95, utbildar sig till veterinär i spanska Valencia, och Melker -97, spelar ishockey på college i Boston, USA.

Efter 34 år som svensk rekordhållare på 1500m blev Johnny av med det 2019 till Kalle Berglund (Friidrottens Storas fadderstipendiat 2018), något som han faktiskt är glad åt.

”Rekord är till för att slås och det känns speciellt bra att det blev just Kalle som slog det”, säger Johnny.

Kalle är nämligen från Olofström, där också hus-

trun Annika är född och inte nog med det, utan Kalle har haft Annikas syster Susanne (Friidrottens Stora nr 325 med höjdhopp som bästa gren) som ungdomstränare och Johnny har sett Kalle träna friidrott sedan barnsben och följt hans framsteg på nära håll.

Rajne Söderberg

Jag gjorde denna intervju i härliga Hällevik på Lister i Blekinge, där vi båda har sommarhus och då och då träffas för en grillning och snacka friidrottsminnen.

Johnny i sitt sommarparadis i Hällevik.
Foto: Privat

Dan Waern, vår äldste bragdguldmedaljör

Dan Waern, 87 år, fick Svenska Dagbladets bragdguld 1957. Det är snart 63 år sedan och motiveringen löd ”För fyra drömmilar, fem svenska rekord och sex landskampssegrar”.

Tio år senare sålde han medaljen, som nu är på ett museum i Vara. Löparkungen från Flen, som sedan länge bor i västgötska Bollebygd, är den äldste bragdmedaljören i livet,

1958 hyllades Dan Waern på Stockholms stadion efter EM-silvret på 1500 meter. Han blev knappt slagen av britten Brian Hewson.

Han anser själv att det var ett av sina bästa lopp, han slog flera bra löpare men blev slagen i spurtten av engelsmannen.

Efter EM anordnades galor i Sverige med Waern, och australiensaren Herb Elliot, som främsta dragplåster. När löparna sprang 1500 meter på Ullevi kom 36 000 åskådare.

Åren mellan 1957-1960 var Dan Waern en av Sveriges största idrottsstjärnor. Han var den förste svensken att springa en engelsk mil (1609 meter) under drömgränsen fyra minuter och han satte världsrekord på favoritdistansen 1000 meter, tre gånger.

Den bästa noteringen, 2.17,8, stod sig som svenskt rekord i hela 57 år.

OS i Rom 1960 blev Dans största besvikelse. Han hade hoppats på medalj på 1500 meter, men kände att han inte hann akklimatisera sig och mådde inte alls bra när det var dags för finalen. Han satte visserligen svenskt rekord med 3.40 och slutade fyra, men har aldrig varit så missbelåten och så trött som då.

Nu fick han aldrig någon möjlighet till revansch för den snöpliga fjärdeplatsen. Han – liksom många andra – tog betalt i tron att amatörbestämelseerna var borta för länge sen.

Han var den siste friidrottaren i världen som diskvalificeras av den anledningen. Det kom

Dan Waern vann många segrar, som här på Stockholms stadion.

påtryckningar från höjdare i internationella olympiska kommittén som hade hur mycket pengar som helst, men som ville statuera ett exempel. Han var inte den första, Gunder Hägg och Arne Andersson blev också drabbade på sin tid.

Det finns dock inget som kan ta bort det faktum att Dan Waern var och är en våra allra största löpare genom tiderna.

Elisabeth Fredriksson

Arne Åhman, föreningens äldsta OS-guldmedaljör

I år blir Arne Åhman 95 år. Hopparen som tävlade för klubben Nordingrå SK i längdhopp, tresteg och höjdhopp. 1948 tog han guld i London.

Arne Åhman var med vid de Olympiska sommarspelen 1948 i London. Arrangörerna bestämde att startordningen i teknikgrenarna gick efter de tävlandes efternamn. Eftersom Åhman stavades Aaman fick han starta först i tresteg.

Ansatsbanan av grus, som det var på den tiden, var då i någorlunda bra skick. Åhman satte nytt svenskt rekord, 15,40 meter i första hoppet (slog Eric Svenssons gamla rekord, 15,32, från 1932). Sedan gick det sämre på den allt mer ojämna banan.

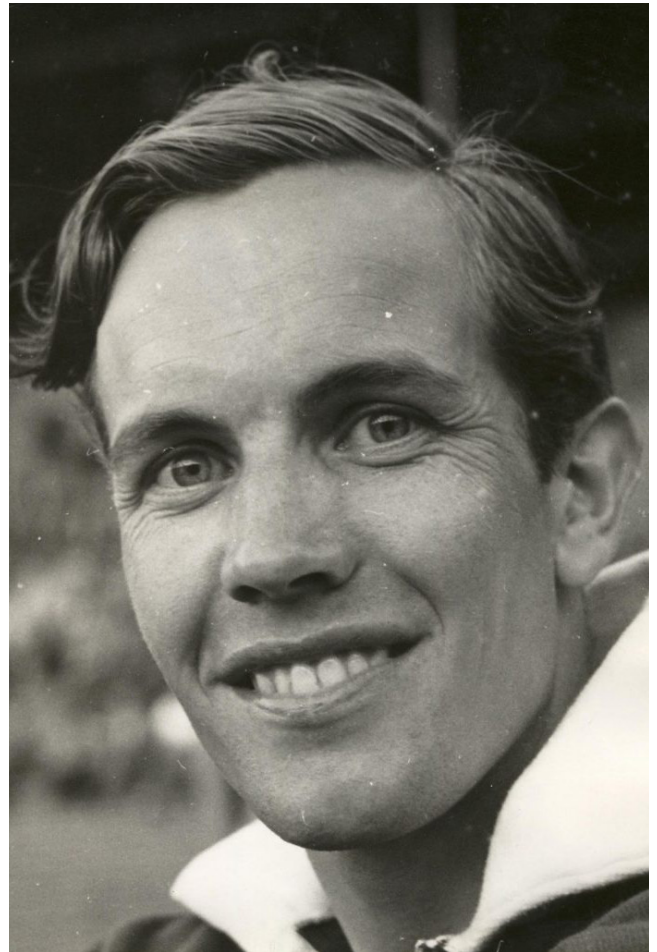
Det skulle visa sig att det allra första hoppet i tävlingen blev guldhoppet och Åhman fick sin guldmedalj. Det svenska rekordet stod sig ända till 1958.

Åhman hade även före olympiaden varit framgångsrik. På EM i Oslo 1946 tog han brons i tresteg. Nästa EM, som hölls i Bryssel 1950 tog han silver i höjdhopp.

Arne blev svensk mästare i Tresteg 1946 och 1947 och i höjdhopp 1950.

Arne Åhman var studierektor först vid högsta-diet Mimerskolan i Umeå sedan vid högstadiet Vasaskolan i samma stad.

Elisabeth Fredriksson

Arne Åhman tog guld i tresteg i sitt första hopp vid OS 1948.

Åke Nilsson 75 år

Åke Nilsson bär föreningens standar tillsammans med nyligen avlidna Maj-Lena Lundström.
Foto: Privat

Åke fyllde 75 år i april och är en av Sveriges främsta spjutkastare genom tiderna.

I tio år har han varit kassör i styrelsen. Han föddes i Bollnäs och tävlade för olika klubbar, först Gävle GIK, sedan Turebergs IF och sist Gefle IF.

Åke var lovande redan som junior och blev trea vid junior-EM i Warszawa 1964. Han tog guld på SM 1968 och 1969 och hade det svenska rekordet i spjut 1968 – 1977.

1968 var Åkes stora år, han slog det svenska rekordet fyra gånger. Vid en tävling i Rom blev

han världsbäst med ett kast på 87,76 meter och det var det tredje bästa spjutkastet genom alla tider i världen. Kastet gjorde att han blev en av favoriterna på OS i Mexico City. Han kastade längst i kvaltävlingen, men slutade väldigt besviken som sexa i finalen, som Janis Lusi vann med ett 91 meters kast

Åke började med friidrott när han som liten hörde Lennart Hyland referera diverse tävlingar och landskamper på radion och tänkte då att han också vill bli landslagsman. Att han satsade på spjut berodde på att han fick ett bokmärke med en spjutkastare på och då bestämde han sig för att hans gren skulle

bli spjut och att han skulle bli världens bästa spjutkastare.

Vad är då Åkes bästa minne från friidrottskarriären? Svaret är lite oväntat – När jag som 10-åring vann en trekamp i skolan, som bestod av hopp, löpning och kast.

Sämsta minnet? - Ja, det sitter fortfarande som en tagg i mig. Det var på OS 1968, vi delade hus med finnarna. Jag hade glömt en sak och skyndade in genom lobbyn och där satt den finske spjutkastaren Pauli Nevala. Han satte fram

Åke representerar Sverige på Stockholms stadion.
Foto: Privat

sitt ben framför mig och jag flög iväg och var en hårsman från att slå huvudet i väggen. Fick aldrig någon ursäkt av honom.

Följdfrågan blev då vad han var mest stolt över – Jag är väldigt stolt över att ha representerat Sverige och varit Landslagskapten. Blev också väldigt glad när jag fick Dagens Nyheters Påläggskalv. Är också stolt över att jag inte har tagit anabola steroider, vilket var tillåtet på den tiden. Jag var en av de få i världseliten som var ren.

Åkes spjutkarriär blev alldeles för kort, vid 24-års ålder skadade han foten illa. Han hade dessutom också stora problem med ryggen. Det var så illa att han låg på operationsbordet och skulle opereras för ryggen av Rolf "Lammet" Ljungqvist. Men Ljungqvist kom fram till att det var alldeles för riskabelt att operera, det fanns en risk för att Åke skulle bli invalidiserad. -- Jag är honom evigt tacksam att han vågade ta det beslutet.

Efter spjutkarriären var han specialinstruktör för lovande adepter som ex. Kenth Eldebrink och Raimo Pihl. Raimo var också den som slog Åkes svenska rekord 1977.

Han fortsatte sedan med sin yrkeskarriär, hade läst ekonomi i New Mexico och läste sedan till auktoriserad revisor.

Efter idrotten och studierna har han varit boende i Gävle.

Elisabeth Fredriksson

BPs långa karriär i bokformat

Walter Widmark är en hängiven, stödjande medlem som har gjort två fotoböcker om sin bror Bengt BP Persson. Klippböckerna har funnits tillgängliga på IFK Umeås kansli där Bengts prismonter också står.

Walter är glad över att kunna erbjuda alla intresserade nedan böcker.

Hör av er till Walter om ni är intresserade av att köpa någon bok, hans mobilnr är 070-6004508.

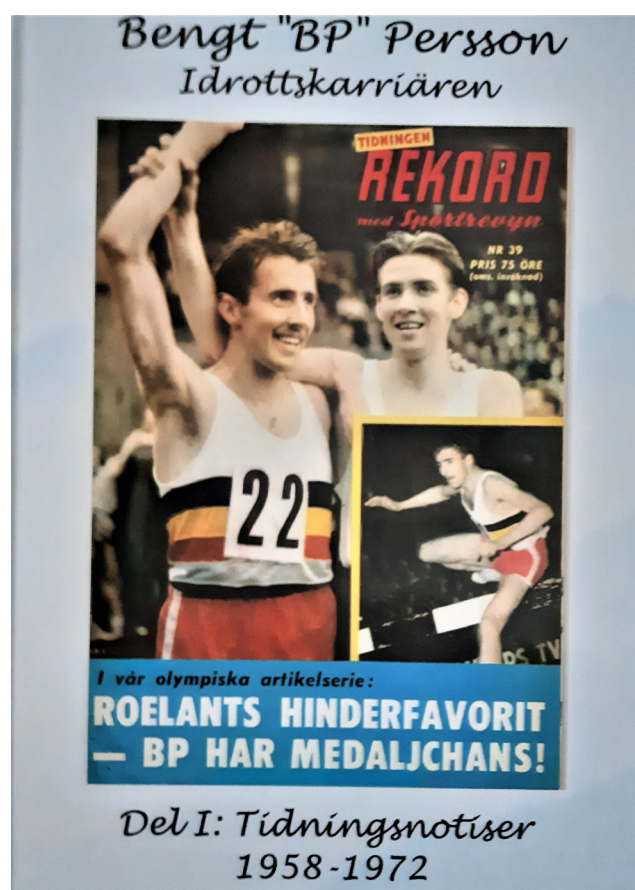
Bengt tävlade för IFK Umeå och var på 1960-talet en löpare av världsklass i 3 000 meter hinder och rankades dessutom 7:a i världen av Track & Field.

Tolv individuella SM-guld, däribland sju raka SM-guld på 3000 meter hinder (1963—69)

Hade det svenska rekordet på 3 000 meter hinder mellan åren 1963 och 1971.

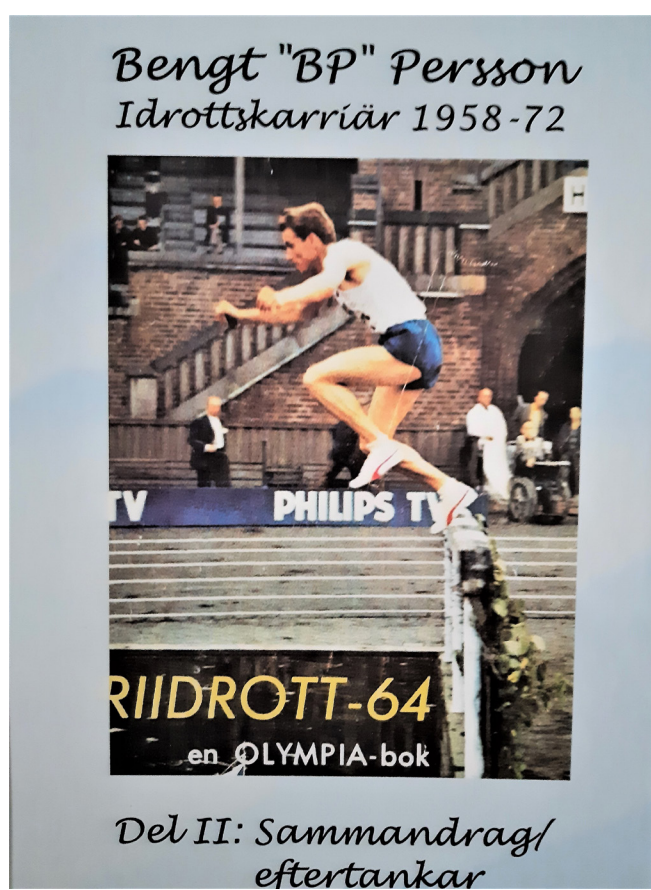
Han blev 1964 Friidrottens Stora Grabb nummer 231.

Totalt gjorde Bengt 31 landskamper av vilka han vann sin distans 23 gånger.

Del I

Baseras på tidningsnotiser från hans idrottskarriär 1958-1972 "För den som vill veta allt!"

Del II

Baseras på foton och utgör en min summering av och mina eftertankar om

BP:s karriär "För den som nöjer sig med ett sammandrag!"

Vår samling vid SM inställd - årsmötet flyttas till 17 september kl 19.00.

Osäkerheten har varit stor om SM-arrangemanget i Uppsala på grund av Coronaviruset. När det här skrivs är det bestämt att SM kommer att arrangeras, fast utan publik.

Det blir därför inte meningsfullt att ha någon samling för Friidrottens Stora kring SM i år och ej heller att genomföra årsmötet då. Styrelsen har därför, i enlighet med rådande möjlighet att avvika från föreningsstadgar, beslutat att skjuta på årsmötet till 17 september och hålla det i Stockholms Stadions lokaler med möjlighet till samling med armlängds avstånd.

Vi bjuder på visning av nya Walk of Fame vid Stockholms Stadion och även på förtäring.

Välkomna!

Rajne Söderberg
ordförande

Kallelse till årsmöte

Datum: 17 september

Tid: kl 19.00

Plats: Klocktornet, Stockholms Stadion

Dagordning enligt stadgar. Finns på www.friidrottensstora.se.

Till minne av Maj-Lena Lundström

Maj-Lena Lundström, 79 år, Norrköping har avlidit efter en tids sjukdom bl a i Covid 19.

Hon var medlem 204 i Friidrottens Stora Grabbar & Tjejer sedan 50 år och i alla år trogen betalare av medlemsavgiften. Det uppmärksammade dåvarande kassör Lennart Jonsson och bjöd henne till föreningens samling med årsmöte vid SM 1994. Sedan dess missade hon inte något SM.

Hon ingick under många år i ceremonin med föreningens standar på innerplan vid SM tillsammans med Gunilla Karlmark, mångkampare också hon.

Maj-Lena började tävla riktigt tidigt först efter att ha turnerat som akrobat med Brittaflickorna i Östergötland. En ledare i IFK Norrköping upptäckte henne när hon som 11-åring vann 80 m i skolmästerskap. Året efter vann hon skol-SM i höjdhopp och 80 m. Samma sommar, 12 år, deltog hon vid stora SM i 4 grenar, 80 meter, längdhopp, höjdhopp och stafett.

Maj-Lena var först på damsidan i Norden att använda dykstil i höjdhopp. Hon hade inspirerats av Benke Nilsson. För att träna in dykstilen tog Maj-Lena med sig köksstegen (!) till idrottsplatsen. Hon kastade sig från stegen för att lära sig landa på ena axeln i sandgropen - det som ju stod till buds före skummattornas tid.

År 1953 landslagsdebuterade Maj-Lena mot Ungern efter att ha tagit SM-silver på 80 m häck. Och landskamperna blev många.

Dåvarande landslagstränaren tjatade på henne att börja träna. Men det var så att Maj-Lena inte tränade någonsin, hon tävlade sig i form.

Framgångarna kom ändå. 17-år ung tog hon en fjärde plats i höjdhopp vid EM i Stockholm 1958. På 50- och tidigt 60-tal vann hon en rad SM-guld på 100 meter, höjdhopp, 80 m häck och femkamp.

Maj-Lena blev kär i Per från Norge och bildade familj tidigt. Hon var övertygad om att hon aldrig skulle idrotta mer. Men hennes tränare i Norrköping lockade henne 1962 från Norge till SM i Göteborg. Med lånade spikskor, tränings- och tävlingskläder vann hon guld både på 100

m och 80 m häck.

Norska friidrottsförbundet och klubben Tyrving fick upp ögonen för Maj-Lena. Så kom det sig att hon tävlade för norska landslaget och blev norsk mästare.

Hennes märkligaste idrottsupplevelse inträffade vid EM i Budapest 1966 när det var dags för "konsttest". Till hennes förskräckelse innebar det att hon tillsammans med andra kvinnliga EM-deltagare fick klä av sig naken och gå förbi en grupp kostymklädda män. Yolanda Balas, OS-mästare och storfavorit i höjdhopp kom inte till testet, deltog inte på EM och tävlade aldrig mer. På senare år undrade Maj-Lena vilka resultat hon skulle hade nått med träning. Visst imponerar hennes resultat ändå: 11,6 på 100 m; 1,69 i höjdhopp; 11,2 på 80 m häck; 5,69 i längd och 4169 poäng i femkamp.

Hemligheten låg kanske i det hon sa i en intervju: "Jag hade alltid roligt med idrotten. Jag lekte mig fram. Jag tog mig till uttagningstävlingar och vann, då kom jag med i landskamper och mästerskap".

Maj-Lenas glädje och ödmjuka vänlighet glömer vi inte. Vi saknar henne så.

Anne-Marie Nenzell

Foto: Privat

Födelsedagar 1 juli - 31 december 2020 och matrikeländringar

Friidrottens Stora

50 år

Larsson	Annika	Leksand	10 juli
Sunneborn	Mattias	Lidingö	27 september

60 år

Björkman (Holmström)	Lotta	Nacka	1 juli
Ericsson	Annika	undbyberg	4 augusti
Söderström-Lundberg	Marie	Vreta Kloster	21 oktober
Gardenkrans (Hettman)	Gunnel	Landskrona	17 november

70 år

Fredriksson (Randerz)	Elisabeth	Göteborg	26 september
Sjöberg	Per-Olof	Ör	29 september
Johansson	Torsten	Sölvesborg	9 oktober
Lythell	Christer	Vällingby	24 oktober
Karlsson	Peter		23 november

75 år

Olsson	Kenth	Klippan	14 augusti
--------	-------	---------	------------

80 år

Östberg	Elisabeth	Askim	29 augusti
Olofsson	Karl-Uno	Umeå	16 december

85 år

Wählander	Torgny	Vällingby	15 november
-----------	--------	-----------	-------------

Stödjande medlemmar

70 år

Harlin	Åke	Älandsbro	11 oktober
--------	-----	-----------	------------

75 år

Ericson	Thomas	Stockholm	29 november
Andersson	Roland	Lyckeby	6 december

90 år

Ryden	Hans	Lidingö	3 december
-------	------	---------	------------

MATRIKELÄNDRINGAR

Nya adresser – Friidrottens Stora

Söderberg	Rajne	Carlsgatan 7 F	211 20 Malmö
Wallin	Lena	Carlsgatan 7 F	211 20 Malmö

Ny Stödjande medlem

Holmlund	Hans-Erik	Lingärdesvägen 23	775 50 Krylbo
----------	-----------	-------------------	---------------

Avlidna – Friidrottens Stora

Fredriksson	Knut	20190519	Friidrottens Stora 184 År 1956
Lundström	Maj-Lena	20200405	Friidrottens Stora 204 År 1959

Avlidna – Stödjande medlemmar

Mattisson	Åke	Karlskrona	20200410
Swartz	Per-Olof	Stockholm	20200314

GLÖM EJ ATT ANMÄLA ADRESSÄNDRINGAR TILL MATRIKELANSVARIG

Torsten Torstensson e-post torsten.karin@gmail.com eller mobil 0725-301416

Du kan också vända dig till Torsten om du vill ha hjälp med att få kontakt med en gammal idrottskamrat.

Styrelsen gratulerar vår Stora Grabb Armand Duplantis till det fantastiska världsrekordet 6,18 i Glasgow och grattis till årets Victoria-stipendium.

